

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In overleg met zijn familie is besloten om de boeken van Suzanne Vermeer voort te zetten. Alle titels van Vermeer zijn in de bestsellerlijst verschenen en twee titels werden genomineerd voor de NS Publieksprijs.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
De vlucht
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht
Bon Bini Beach
Het chalet
Route du soleil
Winterberg
Goudkust
Mont Blanc
Costa del Sol
Sneeuwengelen
Hittegolf

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Suzanne Vermeer

Zomertijd

A.W. Bruna Uitgevers

© 2008 Suzanne Vermeer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld

© iStock (achtergrond)

© Stephen Carroll/Arcangel (vrouw)

Omslagontwerp

Wil Immink Design

ISBN 978 94 005 0752 4

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Proloog

De beslissing was lastiger dan hij had voorzien. Niet het nemen ervan, dat was allang gebeurd, maar haar definitief maken. Met een enkele handtekening veroordeelde hij een heel gezin tot de hel. Wellicht voor goed. Zij waren namelijk onschuldig. Het was puur eigenbelang wat hij op het punt stond hun aan te doen. Hij sloot zijn ogen. Het zou heel goed kunnen dat na verloop van tijd zijn geweten zou gaan opspelen. Waarschijnlijk zouden, net als hij dacht bepaalde gevoelens onder controle te hebben, opeens de duivels in zijn hoofd worden losgelaten. Maar hij probeerde zich daar niet door te laten beïnvloeden.

Hij opende zijn ogen, boog wat naar voren en tikte ongeduldig met zijn gemanicuurde nagels op het mahoniehouten bureau. Zijn vertwijfeling zag hij als een teken van zwakte. Hij moest de regie in eigen hand houden.

De wanden van zijn kantoor waren te dun om de bedrijvigheid in de bouwput naast het gebouw waar hij werkte buiten te sluiten. Daar verrees een hoekige kantorenflat. Afgeleid door het lawaai liet hij zijn gouden pen boven het papier hangen. De werklui die daar bezig waren, kon hij elk moment van de dag ter verantwoording roepen. Volk dat heilig geloofde dat er zoiets bestond als recht. Ze waren te naïef om de waarheid onder ogen te zien.

Hij vulde het formulier in en zette zijn handtekening.

1

Isabel Bouman zat half voorovergebogen aan de lange tafel. Ze las mee met de woorden die haar collega voordroeg. Mr. Albert Janzen was een van de oudere rechters die in dit arrondissement werkzaam waren. Hij stond bekend om zijn uiterst secure aanpak tijdens een proces. Zijn mederechters konden daar in drukke tijden weinig sympathie voor opbrengen. Isabel had geen moeite met zijn werkwijze. Ze werkte pas twee jaar als bevoegd rechter en had respect voor zijn aanpak en kennis. Zorgvuldig sprak Janzen elke lettergreep uit. Tijdens de voorbereidingen in de raadkamer liet hij regelmatig vallen dat alle aanwezigen bij het proces woordelijk moesten kunnen verstaan wat de rechtbank had besloten. Haar gedachten dwaalden af. Over een paar weken kon ze eindelijk met haar gezin op vakantie. Ze keek ernaar uit en wist dat Koen er net zo hard aan toe was. Volgende week zou hun dochtertje Bibi bij opa en oma gaan logeren omdat hun au pair dan al vertrokken zou zijn. De week daarna konden ze zelf weg. Eindelijk een paar weken genieten van de zon, de rust en hun dochtertje Bibi. Anna was een goede au pair, maar het was goed om zelf weer eens hele dagen met Bibi door te brengen. Het was een zwaar jaar geweest op haar werk. Onder andere door de zaak die nu behandeld werd. En dan was er ook nog dat briefje dat ze net had gekregen...

Toen zij zich daarnet voor het proces bij griffier Edward Groenberg meldde, schonk hij haar een veelzeggende glimlach om vervolgens een papiertje in haar hand te drukken. Zonder een woord te zeggen ging hij verder met het sorteren van de post.

Het briefje was van Herman Hoogland, president van de rechtbank. Of zij zich na het proces op zijn kantoor wilde melden. Een rilling trok over haar ruggengraat. Hoogland stond te boek als een onbetwiste autoriteit die vanuit zijn kantoor de rechtbank met straffe hand leidde. Een man die carrières kon maken en breken en die iemand niet ontbood voor een sociaal praatje.

Wat had ze fout gedaan? Ze moest ergens onderweg een cruciale misser hebben begaan. ‘De rechtbank acht wettig bewezen en zij heeft de overtuiging verkregen dat de verdachte het onder primair 1, 2 en 4 ten laste gelegde heeft begaan, met dien verstande dat...’ Albert Janzen las met zijn monotone stem de bewezenverklaring voor. Na deze paraaf volgden de nadere bewijsoverwegingen en kwalificaties. Toen hij bij de strafbaarheid belandde, keek Isabel op van haar notulen. Terwijl haar houding suggereerde dat het proces haar volle aandacht had, liep ze in gedachten de zaken na waarbij zij als rechter betrokken was geweest. Nadat ze de zoveelste zaak had laten passeren, zag ze in dat het geen zin had. Stoppen. Het is nu genoeg geweest. Eerst deze zaak afhandelen zoals van een rechter wordt verwacht. Ik merk het straks wel.

Zonder dit kenbaar te maken, ging haar speciale aandacht uit naar een vrouw van middelbare leeftijd die op de derde rij zat. Zij was de moeder van Harry de Jong, die door de rechtbank werd aangeduid als ‘slachtoffer’. Harry was zelf niet aanwezig. Hij was dagelijks in het ziekenhuis te vinden voor zijn therapie. Therapie die moest verhinderen dat hij de rest van zijn leven in een rolstoel zou doorbrengen. De officier van justitie had de rechtbank gemeld dat Harry fysiek en geestelijk niet in staat was het proces bij te wonen. Een confrontatie met de verdachte zou een bedreiging zijn voor zijn herstel. De psychiater onderschreef dit.

De mimiek van Harry’s moeder liet niets te raden over. Met woedende ogen keek ze naar de rug van Joost Overwijn, de man die haar zoon onder invloed van drank en drugs half invalide had geschopt, had beroofd en voor oud vuil op de stoep had achtergelaten. Het was exact

dezelfde pose als twee weken geleden tijdens de tenlastelegging, de eis van de officier van justitie en het pleidooi van Overwijs advocaat. De vrouw kon elk moment haar zelfbeheersing verliezen, dacht Isabel. Overwij daarentegen zat onverschillig op zijn stoel en keek regelmatig om zich heen. Hij verveelde zich duidelijk. Van schaamte of enig schuldgevoel leek hij geen last te hebben.

Janzen was inmiddels bij de strafmotivering beland. 'De rechtbank veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf van negentien maanden waarvan vijf maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.' Isabel had haar goed ingeschat, want de moeder van Harry stond bruusk op. Ze kon haar woede niet meer inhouden. Haar gezicht liep rood aan. 'Zijn jullie soms helemaal gek geworden?!' Haar schelle stem sneed door de ruimte.

'Ruim een jaartje zitten voor een poging tot moord met beroving? In wat voor een land leef ik in godsnaam?!'

Haar trillende wijsvinger priemde in de richting van de man die haar zoon had mishandeld. Haar machteloze blik richtte zich op Albert Janzen die strak voor zich uit keek.

'Durft u dit aan mijn kreupele zoon te vertellen, meneer?' In het woord 'meneer' klonk ontsteltenis en minachting door. 'Hebt u de moed om hem recht in zijn ogen te kijken en te zeggen dat de junk die zijn leven heeft verwoest maar veertien maanden achter de tralies hoeft door te brengen?'

Ze knikte kort met haar hoofd naar de dader. 'Zorgt u er soms ook voor dat zijn uitkering door blijft lopen als hij in de bak zit? En na afloop van zijn straf een reisje op kosten van de staat naar de tropen in het kader van een resocialisatieproject?'

Ze balde beide vuisten.

'Is dit recht?' vroeg ze zich vertwijfeld en op luide toon af. 'Nee, dit is onrecht!'

Janzen knikte nauwelijks waarneembaar naar de bewaker die bij de deur stond. De man kwam meteen in actie. Hij liep naar de vrouw die

steeds verder over haar toeren raakte en pakte haar stevig bij haar linkerarm.

‘Kalmteert u alstublieft,’ mompelde hij binnensmonds. ‘Komt u maar met mij mee.’ Het was een bevel dat amper als een verzoek werd uitgesproken. De vrouw deed nog een poging tot verzet toen ze naar de uitgang van de rechtszaal werd geëscorteerd. Het was overduidelijk dat ze nog niet klaar was met haar verhaal.

‘Jullie zijn een stelletje incompetente schoften!’ schreeuwde ze bij het verlaten van de ruimte. ‘Ooit komen jullie zelf voor een rechtbank te staan. Reken er maar op dat die uitspraak minder mild is.’ Voordat de bewaker haar definitief afvoerde, draaide ze haar hoofd nog eenmaal om.

‘Tuig zijn jullie. Tuig van de richel.’ Een vuurrood hoofd was het laatste wat de aanwezigen van haar zagen.

Isabel zag vanuit haar ooghoek hoe haar collega’s en de griffier stoïcijns voor zich uit keken. Iemand die nu de zaal binnenkwam kon onmogelijk vermoeden dat er zojuist een incident had plaatsgevonden. In een flits vroeg ze zich af of dit ook voor haar gold. Was ze inmiddels ervaren genoeg om zo’n uitbarsting schijnbaar onberoerd te ondergaan?

Ze had wel de tirades van de vrouw willen onderbreken met een verweer dat er zoveel overwegingen meespeelden die hadden geleid tot de uiteindelijke beslissing. Een uitspraak was een optel- en aftreksom van factoren. Het was maar goed dat ze niet in discussie was gegaan met de moeder van het slachtoffer. Dat zou onprofessioneel geweest zijn. En dat was precies waarom Herman Hoogland haar wilde spreken, wist ze nu bijna zeker. Tijdens een proces had ze ergens een fout gemaakt die ze in haar enthousiasme niet eens had opgemerkt. De voorzitter was het voorval natuurlijk niet ontgaan en hij had dit naar Hoogland doorgespeeld.

Over een halfuur was deze zitting voorbij. Daarna zou ze zich gaan opfrissen en voorbereiden op het gesprek met de president van de rechtbank. Haar maag kwam langzaam in opstand tegen dat vooruitzicht.

2

Isabel haalde diep adem door haar neus en blies de lucht traag door haar mond uit. Haar hoofd was helder, de knoop in haar maag was kleiner. Ze rechtte haar rug en spande onbewust haar spieren. Ze was klaar voor de confrontatie met Herman Hoogland.

Toen de afhandeling van het proces in de raadkamer achter de rug was, had zij als eerste de ruimte verlaten om haar toga weg te hangen in haar kledingkast. Daarna was ze naar het damestoilet gelopen. Een onbestendig gevoel danste in haar hoofd, schuurde haar keel en lag als een blok op haar maag. Hoezeer ze Albert Janzen ook respecteerde op zijn vakgebied, op het menselijk vlak had hij tekortkomingen die haar niet beviel. Janzen had het optreden van Harry's moeder afgedaan als een voetnoot. Toen haar onstuimige actie in de raadkamer ter sprake kwam, had Isabel minachting in zijn ogen gelezen. Macht versus onmacht, adel versus plebs. Het was een momentopname, maar zijn reactie betekende voor haar evenveel als zijn degelijke optreden in de rechtszaal.

Haar teleurstelling en verontwaardiging maakten haar wel strijdbaar. Dat kwam goed uit voor het gesprek dat ze met Hoogland moest voeren.

Terwijl ze voor de spiegel haar kapsel in orde bracht, keek ze zichzelf met zelfvertrouwen in de ogen. Ik heb geen onherstelbare fouten gemaakt. Mocht dit toch het geval zijn, dan is het onbewust gebeurd en ben ik prima in staat om mezelf te verdedigen. Ik ben achtendertig jaar oud, gelukkig getrouwd, moeder van een prachtige dochter en sinds twee jaar beëdigd rechter. Raak ik in de war als de president van de rechtbank mij verzoekt om op zijn kantoor te komen? Kom op! Ik ben geen stagiaire

vlak voor haar eerste beoordelingsgesprek met de strenge chef. Na dat staaltje arrogantie van Albert Janzen moest niemand van haar mannelijke collega's het in haar bijzijn wagen om misplaatst machogedrag te vertonen. Ze streek de lichte plooien uit haar mantelpakje. Opgepept verliet ze het toilet.

Isabel klopte op de deur van Herman Hooglands kantoor. Toen ze een antwoord hoorde, duwde ze de klink naar beneden en liep naar binnen. Het was alsof ze in een heel andere wereld stapte. Bezoekers van deze kamer waanden zich direct in het verleden. De inrichting van het kantoor verdrong elke associatie met de moderne torenflat waarin ze zich bevonden. In de kamer hing een deken van muffe sigarenlucht, strenge regelgeving en rijkdom. Ze knipperde met haar ogen.

Tegen beide wanden stonden eikenhouten boekenkasten die gevuld waren met dikke rechtsboeken. Het merendeel van deze werken ademde een eeuwenoude sfeer uit. Deze collectie was ongetwijfeld uniek en had een aanzienlijke waarde.

Herman Hoogland zat achter een imposant bureau, waarop een enorme stapel dossiers lag.

Hij stond op en schonk Isabel een warme glimlach.

'Hallo, Isabel. Fijn dat je zo snel kon komen.'

Met een weids gebaar vroeg hij haar om plaats te nemen.

'En? Prettig gewerkt met Einstein? Is hij nog steeds zo punctueel?'

Isabel knikte. 'Op het gebied van de procesgang in het algemeen steek ik veel op van Janzens werkwijze,' antwoordde ze neutraal. Ze had geen idee waarom ze hier was ontboden en hield zich daarom op de vlakte.

'Albert is een vakman,' beaamde Hoogland. 'Een rechter van de oude stempel, een uitstervend ras.' Hij haalde nonchalant beide schouders op. 'Dat soort vaklui moet je hebben, maar ook de rechterlijke macht moet met zijn tijd meegaan.'

Hij pakte een dossier van de grote stapel en legde het voor zich neer. Hierna keek hij Isabel recht in de ogen. 'In dat kader moet je dit gesprek

zien. Ook in ons beroep is de vergrijzing een serieus punt aan het worden. Rechters die in de bloei van hun carrière door het bedrijfsleven worden weggeplukt, het ministerie van Justitie dat versterking zoekt in eigen gelederen. Afijn, je weet wel wat ik bedoel. Het is niet meer het beroep van vroeger dat maatschappelijk enorm aanzien genoot. Het enige wat nu schijnt te tellen is geld. En wat dat betreft kunnen wij eenvoudigweg niet concurreren met de vrije markt en de hogere functies op de ministeries.'

Isabel bleef hem aankijken. Ze begreep wat hij bedoelde, maar zag het verband niet met haar aanwezigheid in dit kantoor. Wel werd het haar inmiddels steeds duidelijker dat ze niet door Hoogland ter verantwoording was geroepen.

Hij opende het dossier dat voor hem lag.

'Dit is één van de justitiële dossiers die op 14 augustus worden vrijgegeven aan de rechtbank en de verdediging van Johan Vertongen.'

Hoogland zag dat Isabel fronste.

'Ik weet wat je denkt,' ging hij verder. 'Deze zaak stond gepland voor begin december.' Hij sloot het dossier en legde het weer terug op de stapel.

'Verleden maand heeft de advocaat van Vertongen mij schriftelijk verzocht de datum van het proces te vervroegen. Van dit soort verzoeken krijg ik er inderdaad tientallen per jaar. Een ziek familielid, begrafenis in het buitenland, dreigende faillissementen, je kunt het zo gek niet bedenken met welke redenen ze komen om hun proces maar naar voren te halen. In negenennegentig van de honderd gevallen wijs ik die aanvragen af.'

Hij wees naar het dossier dat daarnet op zijn bureau had gelegen.

'In het geval van de zaak Vertongen liggen de verhoudingen anders. Het is ook in óns voordeel wanneer we de zaak vervroegen.' Hij glimlachte triomfantelijk.

'Vanaf de tweede week van januari zitten we tot aan de zomer praktisch vol. Elk oponthoud tijdens het proces zal voor problemen in de planning

zorgen. Komt de rechtbank er binnen de vastgestelde periode niet uit, en dat is heel goed mogelijk, dan volgt er een hervattingsdatum die we nauwelijks aan de verdediging kunnen verkopen. Vertongen zou dan bijna twee jaar in afwachting van zijn berechting zijn.'

Isabel knikte. 'Dat is lang, maar zeker geen unicum.'

'Ik ben op de hoogte van de jurisprudentie, Isabel.'

'Ik wilde niet...'

'Dat weet ik, het was maar een grapje.' Met een snel gebaar wuifde hij het weg.

'Ons voordeel zit in de aanstelling van de rechters die op deze zaak worden gezet. Omdat er sprake is van tijdsdruk, wil ik jonge, enthousiaste mensen in plaats van ervaren rechters die zichzelf in de loop der jaren toch een gemoedelijk tempo hebben aangeleerd. De officier van justitie heeft zich vanmorgen akkoord verklaard met de nieuwe datum.' Hij boog naar voren en stak haar zijn rechterhand toe.

'Gefeliciteerd, dit wordt jouw eerste grote zaak.'

Verrast accepteerde ze zijn handdruk. Dit is een belangrijke stap in mijn carrière, ging het door haar heen. Een proces waarbij het op het scherpst van de snede zou gaan.

'Bedankt voor deze kans,' sprak ze op bedeesde toon.

'Graag gedaan,' antwoordde Hoogland. 'Als iemand aan een grote zaak toe is, ben jij dat wel, Isabel.'

Na deze lovende woorden stond ze op en liep naar de deur. Voordat ze deze wilde openen, schoot haar iets te binnen. Ze draaide zich om.

'U had het over jonge rechters die een kans krijgen. Maar wie zit de rechtbank dan voor?'

Hoogland keek haar even verbaasd aan. Hij probeerde in te schatten of hij deze opmerking al dan niet serieus moest nemen. Toen ze hem echter onbewogen bleef aankijken, schudde hij met zijn hoofd.

'Wie de rechtbank tijdens de zaak Vertongen gaat voorzitten?' vroeg hij zich hardop af. Hierna liet hij bewust een stilte vallen.

'Jij wordt de voorzitter van de rechtbank, Isabel.'

3

Koen Sanders legde zijn hand op de bovenarm van zijn schoonvader. ‘Wil je iets drinken?’ Hij glimlachte veelzeggend. ‘Ik heb een uitstekende cabernet sauvignon staan.’

De twinkeling in Willem Boumans ogen was die van een connaisseur wiens passie ter sprake werd gebracht.

‘Zuid-Afrikaans?’ vroeg hij. ‘Zo’n licht kruidig rood wijntje...’ Als groot liefhebber greep hij elke gelegenheid aan om van zijn favoriete drank te genieten. Sinds zijn vervroegde pensionering nam hij dagelijks een glas wijn.

‘Ach, waarom niet? Aan rode wijn is nog nooit iemand gestorven. Datzelfde geldt voor witte,’ grijnsde hij. Zijn vrouw Margreet, Isabel en Koen lachten plichtmatig. Ze kenden die grap nu wel.

Koen stond op en liep naar de keuken. In het langslopen wierp hij een snelle blik op de halfvolle glazen van Isabel en Margreet. Zij dronken mineraalwater. Zijn vrouw omdat ze fris wilde blijven, zijn schoonmoeder omdat ze nog moest rijden.

Willem keek op zijn horloge. ‘Hoe laat moet Bibi tegenwoordig naar bed?’ Met ‘tegenwoordig’ doelde hij op de zomervakantie die afgelopen week was begonnen.

‘Negen uur,’ antwoordde Isabel. ‘In de vakantie mag ze een uurtje later.’ ‘Ik neem aan dat daarover flink is onderhandeld,’ zei Margreet. ‘Ik kan me namelijk haar moeder nog herinneren toen ze negen jaar oud was...’

Isabel trok een quasiverongelijkt gezicht. ‘Toe nou mama, mijn vriendinnetjes mogen allemaal tot tien uur opblijven!’

In Margreets zucht klonk melancholie door. Even was ze weer terug in het verleden. De tijd waarin haar dochters nog door het huis drentelden. Geluiden die ze toen soms als irritant ervoer, klonken haar nu als muziek in de oren. Ze had steeds vaker heimwee naar vroeger.

‘Dus je weet nog precies hoe je kon doordrammen,’ antwoordde Margreet een beetje afwezig. ‘Om over je zus maar te zwijgen,’ voegde ze er in een adem aan toe.

‘Bij haar vergeleken was ik een zoet meisje,’ zei Isabel.

‘Isolde is twee jaar ouder,’ zei Koen. Hij was terug met een fles rode wijn en twee glazen. ‘Op die leeftijd scheelt dat een slok op een borrel.’

‘Laten wij het maar bij wijn houden,’ grapte Willem die uitkeek naar zijn glas wijn.

Koen schonk het glas van zijn schoonvader bijna tot aan de rand vol. Zelf nam hij een bescheiden hoeveelheid. Hij was geen drinker. Enkel bij speciale gelegenheden zoals vandaag dronk hij weleens alcohol. Bij voorkeur wijn, dat viel niet zo zwaar.

‘Op de eerste grote zaak van rechter Isabel Bouman,’ zei Willem trots en hief zijn glas.

‘Dat er nog maar vele mogen volgen,’ viel Koen hem enthousiast bij en hij nam een slok. Willem Bouman gaf zijn dochter eerst een vette knip-oog en nam daarna twee flinke teugen. Niet veel later zat er nog maar een bodempje rode wijn in het glas.

Isabel stond op. ‘Ik ga Bibi halen. Dan kan ze nog een halfuurtje bij ons zitten.’

‘Maak daar maar een uurtje van, lieverd,’ klonk het op vaderlijke toon. ‘Die kleine vindt het heerlijk om met opa te keutelen.’ Daarna knikte hij tevreden naar Koen die zijn glas volschonk.

Isabel liep de trap op. Het gekraak hoorde bij de authentieke sfeer die het huis uitademde: vermoeid, maar nog lang niet versleten. De derti-gerjarenvilla was een droom die anderhalf jaar geleden was uitgekomen. Hiervoor hadden ze hun twee-onder-een-kapwoning in Muiden

met alle liefde verkocht. De hoge hypotheek was een last, maar die woog niet op tegen het woongenot dat ze hier hadden. Moderne keuken, eet- en huiskamer, vijf slaapkamers, op elke verdieping een toilet, en een grote tuin. Daarbij kwam dat de wijk weliswaar onder Bussum viel, maar een wereldje op zich was. Brede lanen en veel groen. Heel veel groen. Rust was het sleutelwoord. Een ideale plek om te wonen en je kind op te laten groeien. Toen bleek dat ze het financieel rond konden krijgen, was de beslissing snel genomen. Hier wilden ze leven en oud worden. Op zwoele zomeravonden in het gras naar de sterren kijken, in de serre naar het ritme van de vallende regen luisteren, met Bibi over de aangrenzende hei banjeren.

Isabel nam de volgende trap, die uitkwam op de zolder. Hun au pair Anna had daar haar onderkomen. Ruim elf maanden geleden was de eenentwintigjarige Zweedse hier gekomen. Na een wat stroeve start was ze langzaam maar zeker deel van het gezin uit gaan maken. Bibi was inmiddels dol op haar. Helaas liep het éénjarig contract van Anna deze maand af. Dan ging ze terug naar Zweden om te studeren. Bibi had het daar moeilijk mee, hoe voorzichtig en duidelijk ze het haar ook probeerden uit te leggen. Omdat het moeilijk zou zijn Bibi aan een nieuwe au pair te laten wennen en omdat ze weer een jaartje ouder was, overwogen ze om na Anna geen nieuwe au pair meer in te huren. De band die Bibi met haar had opgebouwd was eigenlijk te sterk om te verbreken. Isabel klopte op de deur. Ze wachtte tot ze Anna 'binnen' hoorde zeggen voordat ze de kamer betrad. Bibi zat naast haar grote vriendin op het bed. Tussen hen in lag een plaatjesboek met hier en daar wat tekst. 'Hallo! Bibi gaat erg best met haar Engelse les,' zei Anna opgewekt. 'Gaat erg goed met haar Engelse les,' verbeterde Isabel routineus. Toen Anna bij hen kwam wonen had ze aangegeven dolgraag Nederlands te willen leren. Het gezin zou haar corrigeren bij fouten. Maar Anna beheerste de basis al snel en Koen en Bibi waren het er samen over eens dat Anna inmiddels uitstekend Nederlands sprak. Na verloop van tijd was Isabel de enige die de au pair nog op grammaticale fouten wees.

'I am learning English,' zei Bibi met een duidelijk accent en serieuze gezichtsuitdrukking. *'And I like it.'*

Isabel kuste Bibi op haar wang. 'Ik ben hartstikke trots op je.' Ze gaf Anna een snelle knipoog en vormde met haar lippen het woord 'bedankt'. Hierna pakte ze Bibi bij haar hand.

'Ga je mee naar beneden? Dan mag je nog een halfuurtje bij opa en oma zitten.'

Bibi's vertwijfelde blik ging van het leesboek naar Anna. De au pair speelde echter goed op de situatie in.

'Morgen gaan we weer verder, oké? Jij gaan nu naar opa en oma. Dat is leuk.'

Bibi stemde in en Isabel hield bewust haar mond. Samen met Bibi liep ze de trap af. Bij elke tree die kraakte, trok Isabel een raar gezicht.

'Spoken,' zei Bibi keer op keer. Een grapje waarvan ze maar geen genoeg kon krijgen.

De lollige stemming verdween zodra ze de woonkamer binnenkwamen. Het vertrouwde geroezemoes was er niet meer. Een drukkende stilte werd onderbroken door een licht gerochel. Wat Isabel zag, benam haar de adem. Haar vader lag half onderuit op de bank. Het ging helemaal niet goed met hem.

'Bel 112,' zei Koen die naast haar vader zat. In zijn stem klonk opkomende paniek door.

Isabel was met drie grote stappen bij de bank. Haar vader ademde zwaar. Het bloed was uit zijn gezicht weggetrokken en hij zweette overmatig.

'Papa, wat is er aan de hand? Papa...'

'Een hartaanval, verdomme,' siste Koen. 'Tenminste, dat denk ik. Bel het alarmnummer.'

Verstijfd van schrik keek ze naar de hulpeloze blik van haar vader.

'Nu, Isabel,' spoorde Koen haar aan. 'Nu!'

In een trance liep ze naar de telefoon en drukte de rode toets in. Terwijl de telefoniste tegen haar sprak, zag ze hoe haar moeder voor zich uit

staarde. Ze leek versteend, totaal van de wereld. Haar mond was half geopend, alsof ze iets wilde zeggen maar de woorden haar niet te binnen wilden schieten.

‘Het duurt minstens een kwartier,’ zei Isabel met haar hand op de hoorn. ‘Er moet een ambulance uit Huizen komen.’

Koen schudde zijn hoofd onbeheerst. ‘Dat duurt te lang...’ Hij nam de beslissing in een fractie van een seconde. ‘We brengen hem zelf. Zeg maar dat we eraan komen. Ziekenhuis Gooi Noord. We zijn er over tien minuten.’

Isabel herhaalde zijn woorden tegen de telefoniste en verbrak de verbinding. Samen met Koen ondersteunde ze haar vader die nauwelijks op zijn benen kon staan.

‘Het komt goed, papa,’ fluisterde ze. ‘Heus, het komt...’

Bibi stond recht voor hen. Met grote ogen keek ze angstig naar haar opa die als een lappenpop tussen haar ouders hing. Koen reageerde als eerste.

‘Margreet, wil jij met Bibi naar de zolder gaan en aan Anna snel uitleggen wat er aan de hand is? Bibi blijft bij haar. Wij nemen contact op.’ In afwachting van een antwoord, deed hij een stap naar voren. Omdat de reactie uitbleef, verhief Isabel haar stem.

‘Mam, gaat het? Kom, sta op en breng Bibi naar boven!’

De stemverheffing van haar dochter deed Margreet Bouman opschrikken uit haar apathische houding. Ze liep naar Bibi toe en pakte haar kleindochter bij de hand.

‘Kom, we gaan naar Anna,’ sprak ze op fluistertoon. In eerste instantie reageerde Bibi niet. Ze bleef naar haar opa staren. Toen Margreet haar voorzichtig maar beslist met zich meetrok, gaf ze toe en liet zich door haar oma mee naar de zolder nemen.

‘We komen straks weer terug, lieverd,’ zei Isabel. Ze verbeet haar tranen. ‘Opa voelt zich niet lekker. Wij brengen hem even naar de dokter.’

‘Dag opa, word maar snel beter,’ zei Bibi terwijl Margreet haar voorttrok.

Koen en Isabel droegen Willem Bouman naar de auto en legden hem op de achterbank. Ze wachtten gespannen op Margreet die verrassend snel terugkwam. Ze wurmde zich op de achterbank en legde het hoofd van haar man in haar schoot. Met haar linkerhand aaide ze door zijn grijze haren.

Koen gaf gas. Twaalf minuten later stonden ze voor de ingang van het ziekenhuis. De reeds gealarmeerde broeders ving hen op. De twee mannen werkten snel. Willem Bouman werd op een brancard gelegd en het ziekenhuis binnengereden. De achterblijvers konden niets anders doen dan toekijken en hopen op een goede afloop. Het zenuwslopende wachten begon.